

Za Milanom Šimečkom

Nie je to tak dávno, čo som sa s ním posledný raz rozprával. Dohovárali sme väčší rozhovor pre Literárny týždenník. Milan Šimečka to nazýval pytačkami. To som mu vždy zatelefonoval alebo sa s ním niekde stretol, akoby úchytkom sme sa porozprávali, len na ten dlhší rozhovor v zhone sa akosi nedostávalo,

hoci viackrát len na poslednú chvíľu mu iné povinnosti zabránili sadnúť si na pár vážnych hodín spolu.

V poslednom čase, sám to priznával, pociťoval z niektorých tendencií a udalostí terajšieho vývoja smutnú únavu. Nie všetko sa menilo tak, ako v to mnohé roky dúfal, kvôli čomu ako presvedčený disident trpel. Ale preto sa nestáľoval.

Odišiel človek a predovšetkým veľký humanista. Bol filozofom, esejistom, literárnym kritikom a spisovateľom. Je to len pár mesiacov, čo sme v našom časopise na podobnom mieste pripomínali jeho šesťdesiatku. Rodák

z Nového Bohumína, študoval filozofiu a českú a ruskú literatúru na filozofickej fakulte v Brne a potom prednášal na vysokých školách v Bratislave, kde sa i habilitoval. V roku 1970 musel zo školstva odísť, pracoval v robotníckych profesiách a nesmel publikovať. Za svoje názory bol aj väznený. Tohto roku, keď sa konečne rozviazal uzol, ktorý škrtil slobodu, pôsobil najprv ako poslanec SNR a od júla ako predseda Rady konzultantov a ako člen kolégia prezidenta republiky Václava Havla. Napísal mnohé eseje, články, štúdie, knihy (Križa utopizmu, Obnovení poriadku, Kruhová obrana, Konec nehybnosti, Môj súdruh Winston Smith a mnohé ďalšie).

Patril k tým nemnohým osobnostiam, ktoré dokázali pochopiť tak českú, ako aj slovenskú otázku. Ostatne sám v jednom rozhovore v tlači uviedol, že sa cíti byť rovnako Čechom ako Slovákom. A nielen takto cítil a chápal, ale vždy sa snažil konať pre dobro všetkých.

Odišiel človek a krátke pytačkové obohacujúce rozhovory prestanú. Nahradit' ich nieto čím. Azda len zobrať do ruky jeho knihy a články.

LUBOŠ SVETOŇ